

2. neděle postní A

Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. (Gn 12,1)

První čtení

Genesis 12,1-4a

Hospodin řekl Abrámovi: "Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Udělám z tebe veliký národ a požehnám ti, oslavím tvé jméno a budeš pramenem požehnání. Požehnám těm, kdo ti budou žehnat, a prokleji ty, kdo tě budou proklínat. V tobě budou požehnána všechna pokolení země." Abrám se vydal na cestu, jak mu řekl Hospodin.

Druhé čtení

2. Timotejovi 1,8b-10

Milovaný! Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. On nás spasil a povolal (svým) svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježíši před dávnými věky. Ale to se projevilo teprve nyní, když přišel náš spasitel Kristus Ježíš. On zlomil (moc) smrti a přinesl nám světlo nepomíjejícího života v evangeliu.

Evangelium

Matouš 17,1-9

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle – ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: "Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi." Když ještě mluvil, najednou je zastínil světlý oblak, a hle – z oblaku se ozval hlas: "To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchejte!" Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ježíš přistoupil,

dotkl se jich a řekl: "Vstaňte, nebojte se!" Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim Ježíš: "Nikommu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých."

K zamyšlení

Není to žádná náhoda, že se každý rok na 2. neděli postní setkáváme v evangeliu s Ježíšovým proměněním a ve čtení ze Starého Zákona se setkáváme s jedním z aspektů z Abrahámovy životní cesty, neboť v tomto vyprávění jsou shrnuty základní životní aspekty, na něž by se měl upřít náš zrak v této přípravné době.

Abrahám je nám představen jako hluboce doufající a věřící člověk, který má podle lidských měřítek malou šanci na plodný a smysluplný život. Ale jeho vnitřní životní spojení s Bohem vytváří silný pramen pro jeho odvalu, příslib a vůli kráčet konsekventně započatou cestou. Co je v tomto krátkém úryvku řečeno je biblická víra v té nejčistší podobě. Tento člověk se navzdory pohodlnějšímu lidskému vedení svěřuje Bohu a Bůh na něj klade svojí ochrannou a žehnající ruku, i když z jiného příběhu o Abrahámovi víme, jak se od něj nejdříve vyžaduje bezpodmínečná poslušnost bez jakéhokoliv odůvodnění, i když v této dlouhé době není viditelné žádné požehnání. Přesto Abrahám Bohu důvěřuje a zůstává věrný. Abrahámovy zkušenosti nás povzbuzují, abychom začali na novo, vykročili z toho starého a nebály se riskovat – ve smyslu: vzchopit se, zanechat současných poměrů a obyčejů v důvěře v něco lepšího a někdy i s tím, že opustíme jistoty...

Obrazy z evangelia popisuje kousek velikonoční nádhery, výjimečnosti a zároveň nám dovoluje hledět na cíl, který nám má pomáhat při našem nasměrování, a který má být zároveň posilou v našich životních rozhodnutích. Bůh ví, že člověk často potřebuje jeho zkušenosti proměnění, aby se mohl nadechnout na dlouhé a žízňivé cestě, ale na druhé straně je zřetelné, že se na hoře (ještě) nemůžeme nastálo cítit jako doma. Petrův návrh postavit si tam stánky zodpovídá naší prastaré lidské touze držet se pevně něčeho, především toho, co nemůžeme mít pod naší kontrolou: štěstí, zdraví, naplnění, bezpečí. Nejsme uchráněni návratu do každodennosti. Ale tento příběh nás povzbuzuje, abychom jsme se nechali posilovat každým okamžikem našeho života, ve kterém prožíváme tyto zkušenosti na hoře, ve kterém se nám náš život jeví zářivý, světlý, dobrý a pravý. Povzbuzuje nás, abychom věřili, že Bůh září skrze náš život, kde se setkává nebe a země, kde se náš život kumuluje. Blízkost Boha není omezena na "svatá místa" nebo "svaté časy", i když ho mimo tato místa a čas nezakoušíme tak jasně a nezahaleně.

Během postní doby obdržíme na 2. neděli postní zvláštní pozvání, abychom zase a znovu cvičili naši pozornost vnímat a připomínat si naše zkušenosti proměnění. Tím získáme posilu ve složitých dobách jít dále, nebo abychom vytrvali, když se nic nedá změnit. V těžkostech každodennosti poznáme, zda je zkušenost z proměnění na hoře opravdu součástí našeho života. Co nám může pomoci je dopřát si na nějaký čas odstup od toho normálního, každodenního a vyhledat nové vnější/vnitřní místa, abychom tak připravili cestu pro "transcendentální" zkušenost (prostor, ve kterém se překračuje to běžné), abychom tak v sobě pěstovali touhu po takovém životě, který nás vyvádí, vede o krok dál za to známé, všední.